

Selvfølgelig kan man ikke have en lov, som siger, at man bør have en erstatning, hvis man bliver behandlet uretfærdigt, og derfor er det naturligt at ændre det til, at man har ret til det. Det er jo en svips, som har været foretaget i lovforberedelsesarbejdet, og det er klart, at den skal rettes, for selvfølgelig er det uomtvisteligt, at der ligger en større mulighed for kompensation, når der står »ret til« frem for »bør«.

Men det er slet ikke det afgørende. Det afgørende er, at man ændrer et forhold mellem to ligeværdige parter til at være et forhold mellem to ulige parter, og at der er tale om et forhold mellem to ulige parter, når det skal være en individuel aftale, er uomtvisteligt. Det er ikke engang til debat – jo, det er det, fordi vi diskuterer det her, men det er i hvert fald noget, der er anerkendt af alle. Selv en arbejdsgiver vil anerkende, at hans retsstilling er stærkere i kraft af, at han har retten til at lede arbejdet og udstede fyresedler og ansættelsesbreve. Deri ligger der et ulige forhold.

Det er netop for at kompensere herfor, at man har sagt, at når man laver overenskomster indeholdende deltidsaftaler, skal de bygge på et reguleret forhold. Hvis vi kan have det som et grundlæggende princip, går jeg meget åbent ind i de videre forhandlinger i udvalget med dem, der har lavet forslaget, men hvis det er et generelt forsøg på at gribe ind i overenskomsterne, er det et helt andet spørgsmål.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over til ordførerne, og det er hr. Anders Samuelsen.

Anders Samuelsen (RV):

Jeg skal ikke lægge skjul på, at den problemstilling, som vi behandler her i dag, ikke er nem. På den ene side er vi enige i, at det bør være muligt at kunne gå på deltid, hvis man måtte ønske det, og det er der nogle overenskomster som åbenlyst forhindrer i dag, samtidig med at man ikke er sikret ret godt efter de eksisterende regler. Hvorvidt overgang fra »bør ikke« til »ret til erstatning« er et afgørende skridt i den rigtige retning, kan diskuteres, jf. hr. Jan Petersens svar på et spørgsmål fra hr. Ulrik Kragh tidligere i dag.

Alle parter taler varmt for muligheden for, at man kan vælge at gå på deltid i en periode, f.eks. i forbindelse med at familien har behov for mere tid sammen, og Socialdemokratiet gik til valg på at fjerne lovgivning, der virker som en barriere for at kunne gå på deltid, men vil altså

ikke være med på det forslag, som ligger her i dag. Venstre er på den anden side gået til valg på at sikre denne ret via lovgivning. Det er i hvert fald det billede, Venstre har givet vælgerne.

Men sikrer Venstre og regeringen så denne ret med dette forslag? Nej, det gør de ikke. Det, der sikres, er en ret til at forhandle deltid individuelt sammen med arbejdsgiveren, men det sikrer jo ikke, at resultatet faktisk bliver positivt set fra arbejdstagers side.

Derfor er det selvfølgelig også temmelig anstrengende at skulle høre diverse Venstreordførere stå her på denne talerstol i dag og tale om deres bekymring for den lille mand. Kan vi dog ikke snart blive fri for at høre det udtryk her fra Folketingets talerstol? Den form for retorik er temmelig nedslående at høre på, ikke mindst når bekymringen reelt er så hul, som den faktisk er. Hvis det virkelig var dét, der lå én på sinde, sikrede man en ret til deltid, og det gør man ikke. Fælles for begge partier er kort sagt, at de har været med til at skabe et billede af, hvad de står for, som de reelt ikke kan leve op til.

Også Det Radikale Venstre er positivt indstillet over for deltidsmuligheden, men primært af hensyn til en helt anden gruppe, som ikke har været nævnt i dag, nemlig de dårligst stillede, som på grund af f.eks. nedslidning har brug for en mulighed for deltid i en periode. Derfor har vi også en resolution i Det Radikale Venstre om socialpolitisk troværdighed, som lægger vægt på muligheden for at kunne gå på deltid og dermed fastholde tilknytningen til arbejdsmarkedet.

Selv om det forslag, som vi behandler her, først kommer til at gælde for kommende overenskomster og dermed ikke bryder ind i de eksisterende overenskomster, kan vi alligevel ikke støtte forslaget. Som jeg har været inde på, er det reelt en narresut, og i øvrigt mener vi faktisk ikke, at Folketinget skal lovgive om arbejdsmarkedsforhold, i hvert fald ikke når det drejer sig om den slags narresutter. Vi har for stor respekt for dette hus og det arbejde, som foregår herinde.

Vi kan som sagt ikke støtte forslaget, fordi vi mener, at man skal være meget varsom med at blande sig i arbejdsmarkedsforhold, der som udgangspunkt skal reguleres af arbejdsmarkedets parter. Det er en gammel tradition i Det Radikale Venstre, som vi gerne vil holde fast i. Vi mener, det er at bevæge sig ud på en glidebane, når man begynder at blande sig, og selv om gli-